

JAVNI umboðað í norrønum for- eldrameginfelagi

*Eini 150 fólk luttóku á landsstevnu felagsins
um vikuskiftið*

Tilsamans eini 150 fólk vóru til landsstevnu hjá Javna — landsfelagið evnaveikum at bata — um vikuskiftið.

Stevnan varð hildin í samkomuhöllini á Landssjúkrahúsinum í Havn.

Á aðalfundinum, sum varð hildin sunnudagin, varð nevndin afturvald. Í henni sita: Helena Samuelsen, Hans Thomsen, Rókur Dalsgaard, Sigmund Frederiksen og Maria Oknadal. Upplýst verður, at nevndin ikki hevur skipað seg enn.

Aðalfundurinn valdi trý umboð í meginfelagið fyri foreldur í

Norðurlondum. Vald vórðu Helena Samuelsen, Árni Olsen og Eyðun Joensen. Sum tiltakslimur vórðu valdir Diana í Puntabyrgi og Jógvan Sundstein.

Á aðalfundinum varð spurningurin um at seta eina virkisnevnd eisini viðgjørdur. Sam-

tykt varð at lata felagsnevndina seta eina tilika nevnd.

Limatalið í Javna er nú um 1100.

Í Noregi

Seinasta vikuskiftið helt norska

JAVNI

*Landssjúkrahúsin
evnaveikum at bata*

foreldrafelagið, sum rekur sama virksemini sum Javni, eisini landsstevnu.

Á stevnuni í Noreg luttóku

umboð fyri øll foreldrafeløg í Norðurlondum. Fyri Javna luttóku Diana í Puntabyrgi og maður hennara Finn.

Helena Samuelsen, formaður í felagnum Javna, á roðarapallinum á landsstevnu felagsins um vikuskiftið

Eyðun Joensen, sálarfrøðingur:

Er einki kensluligt samband vantrivnast børnini

— Tað er skeiðt at lata børn á heim, hvørs starvsfólk ikki hava til uppgávu eisini at virka sum uppalariar teir fyrstu 12–18 mánaðirnar av lívitið barnsins.

Hesa niðurstøðu hevði Eyðun Joensen, sálarfrøðingur, í fyrilestri sínum á landsstevnu hjá Javna um vikuskiftið, sum hann kallaði andsmenning barnsins og sálarligu uppalingarligu umstøður tess.

Eyðun Joensen greiddi frá, at hóast børn verða mætað og fáa góða viðgerð annars, vantrivnast tey, um tey ikki hava nakran ávísan at hava kensluligt samband við.

Kanningar

Í hesum sambandi sýndi Eyðun Joensen samkomuni á stevnuni ein film, sum varð tikin upp í 1947 undir kanningum, ið barnasálarfrøðingurin, René Spitz, gjørdi á ymsum heimum í USA, har smábørn í fyrstu líviárum teirra vóru savnað og burturstødd frá annaðhvørt móðir ella teimum, sum tey frammanundan høvdu kensluligt samband við.

Filmurin bar prógv um, at tað er vandi á ferð, og at stórir vantrivnaðir ger seg galdandi, hóast børn fáa mat og annars ta umsorgan, neyðug er at veita teimum.

Ógjøriligt at lekja

Eyðun Joensen segði, at børn, sum hava lívað eini trý ár burtur frá teimum, sum kensluligt

samband hevur verið við, trívast so illa, at vantrivnaðurin tá ikki kann lekjast.

Eyðun Joensen greiddi eisini frá tí sonevnda intelligenskvotientinum og segði, at hesin kvotientur er munur millum lívaldur og intelligensár. Sum dømi nevndi hann, at eitt barn, sum hevur ein lívaldur uppá 10 ár, men kvotientsaldur uppá 5 ár, má roknast fyri at vera evnaveikt. Intelligenskvotienturin er í hesum føri 50.

Samsvara lívi- og kvotientsaldur, er intelligenskvotienturin vaksin til 100.

Ein bólkur, sum liggur ímillum hin evnaveika og hin vanligu, verður nevndur sinkur. Tey, sum koma í henda bólk, hava ein intelligenskvotient upp á ímillum 75–90.

Hví halda næmingar uppat?

Eyðun Joensen nam í fyrilestri sínum eisini við spurningin, hví einstakir næmingar halda uppat, tá teir hava lokið prógv í barnaskúlanum.

Hann helt, at her er ein uppgáva hjá myndugleikunum at loysa.

— Uppgávan eigur at verða loyst á tann hátt, at barnið verður innan skúlagátt sum longest, segði Eyðun Joensen.

Hann legði aftrat, at sálarfrøðingar eru samdir um, at tiltakið, sum munar á hesum øki, er so dyggilig skúlagongd sum gjøriligt.

Eyðun Joensen metti, at teir næmingar, sum halda uppat í skúlanum, hoyra til bólkinn sinkur, sum ikki megna at fylgja eins væl við og hinir næmingarnir, og tí við góðari grund kunnu spyrja: hví skal eg ganga í skúla dag um dag, tá eg kortini einki fái burturúr?

Tørvurin

Eyðun Joensen nam somuleiðis við tær figgarvænir, ið hesi okkara minstu, sum hann málbar seg, hava lívað undir.

Hann fannst at, at figgarligu skerjingarnar yvirhøvur skulu raka tey evnaveiku. Eyðun Joensen helt, at her er talan á brot á ST-samtyktina frá 1958 um rættindi alra barna til umsorgan.

— Tað setir stór krøv at hava evnaveik hjá sær, men summi foreldur megna tað. Hóast hetta eigur hvør einstakur at kenna tað sum eina skyldu at hjálpa til bæði figgarliga og við umsorgan, segði Eyðun Joensen.

Hann mælti frá at lata børn á heim tey fyrstu líviárin, um ikki tørvur talar fyri tí.

— Vissa eigur tó at verða fingin frammanundan, at starvsfólk ið á tí heimi, har barnið skal vera, eisini hevur til uppgávu beinleiðis at virka sum uppalari tey fyrstu árin, segði Eyðun Joensen.

Hann legði dent á, at børn í slíkum fornum ongantið eiga at verða avskorin frá foreldrum ella næstum og upprunaliga heimi teirra.

Eyðun Joensen: — Børnini kunnu vantrivnast